

Duke Ellington – an institution in Twentieth Century music

The Duke is an institution first and foremost on the strength of Ellington by Ellington – Ellington's music played by the Duke himself and his band, and recorded extensively for 50 years or more.

But he is an institution, no less, by virtue of the music he wrote, the melodies that have inspired musicians the world over.

His many admirers have different points of departure in their approach to his art.

Some are particularly thrilled by, and attached to, the **sound**, the varied tones which are so characteristic of much of his music – colours which are at times quite vividly and romantically displayed. Even at an early stage, Ellington was working with sound, with harmonies and "colours" as a means of expression. Sometimes, I think, as an end in themselves.

Others are captured above all by the Ellington that creates a different kind of atmosphere – the intense, even hectic "hot jazz" of the late Twenties and early Thirties. They could be the same fans who experience a thrill of delight down their spines as they listen to the Ellington of the *jungle music* – though

these enthusiasts could no doubt be bracketed as well with the "Sound" fans.

A third category discovered Ellington through the recordings of the early Forties, **Bojangles**, **Ko-Ko** and so on. These have the rich Ellington sound and intensity of atmosphere, combined with a vigorous, throbbing, swing rhythm.

Last but not least, the Ellington fans include all those – and they are many – who are certainly familiar with, and appreciate, one or more of the many faces of Ellington, but to whom he is first and foremost a **creator of melodies**, the composer of music which can be played and interpreted effortlessly, in virtually any context, so as to give it the special Ellington touch or style. What is remarkable about this rich and varied production is that the Ellington character is almost always there all by itself – his music may be played in all sorts of different jazz contexts and without any intention on the part of the interpreter to make it sound like Ellington, the Ellington mood is there just the same. Or to put it another way: the melodies are so imbued with the spirit of their creator that they sound "Ellington", regardless of what the musicians are aiming at. Of course I'm

talking about Ellington's music as played by jazz musicians.

Few jazz artists were more dedicated to and coloured by Duke Ellington's music than **Knud Jørgensen**, who died in 1992. Thus he was an obvious choice for the piano chair for both **Arne Domnérus** and **Ove Lind** when each of them – Arne in 1979 and 1981 and Ove in 1979 – put together a group and created an Ellington program for PHONTASTIC. This CD contains the main part of the two LP's.

Arne Domnérus is developing his Ellington from the "Inside", sensually and very emotionally and closely together with his "soul-brother" in this field, **Knud J.** They strongly identify themselves with the melodies and the sounding world of the Master. **Arne Wihelmsen** and **Rune** catch the same mood.

Ove Lind, arranger and a born improviser has written his charts with a light touch, capturing the typical Ellington mood and sound. Not all through but here and there and enough to create a "Dukish" atmosphere, right from the start. That, however, is only one ingredient – the main reason why the music is rather Ellingtonian as a performance is the team spirit, or group spirit, created by the music.

Duke's Ideas in other words, is Ellington interpreted in two somewhat different ways. Domnérus is more introspective and intensive, Lind is more underlining "the swinging Duke". Yes, the Duke has got many faces.

On both occasions the musicians got into the right mood, immediately, and I think that this was mainly due to **Knud Jørgensen**. He was as well *pri-mus as spiritus motor* and that's the reason why we present the music on this CD under his name.

Knud Jørgensen was for many years one of the most personal, versatile and talented jazz pianists in Sweden (although he was Danish by birth) and he should have been heard and recorded far more often than was the case. As said above he had a special feeling for Ellington, a special sensitivity and an ability to capture the essence of Duke in harmonies, sound and rhythmic accent. During both sessions Knud gave proof of remarkable skill in holding all the threads of the music together with his piano. If anything could be added to a part, or accentuated to advantage in the rhythm, he just put in, unerringly, at the right moment and with the right phrase, sound and beat.

Arne Domnérus didn't mind at all

when I suggested that we issue this CD in the name of **Knud Jörgensen** and if I had been able to ask **Ove Lind**, also strongly missed, I'm sure he also would have agreed.

Duke Ellington – en institution i 1900-talets musikliv

"The Duke" är en institution i 1900-talets musikliv, först och främst genom Ellingtons musik utförd av Ellington, dvs av honom och hans orkester, bl a i en mycket omfattande skivproduktion under ca femtio år.

Men, inte mindre viktigt, genom den musik han skrev, genom melodier som blivit material för musiker över hela världen.

Från skilda utgångspunkter närmar sig Ellingtons många beundrare hans konst.

En grupp har särskilt fått sig vid klängerna, vid de färgspel, ibland i en ganska kraftig och i mångas ögon romantisk ljussättning, som återfinns i så mycket av hans musik. Redan på ett tidigt stadium arbetade Ellington verkningsfullt med harmonier, klanger och klangfärgar som medel och inte sällan väl också som mål.

Andra fångslas allra mest av en Ellington-musik som har atmosfär på ett annat sätt, t ex hans intensiva,

nästan hektiska "hot music" vid 20-talets slut och 30-talets början. Det kanske är samma lyssnare som framförde med förtjusning lyssnar på "djungelmanuskens" Ellington – även om man kan säga att de som fångas av den associationen lika mycket hör hemma i "klang-läget".

En tredje kategori upptäckte Ellington genom inspelningarna från början av 40-talet, **Bojangles, Ko-Ko m fl.** Där finns i och för sig också både klanger och intensiv atmosfär, men det är också Ellington med en sugande och spänstig swing.

Och så finns den stora skara som visserligen säker tycker om ett eller flera av Ellingtons övriga ansikten, men för vilka han i första hand är **melodikaparen**. Tonsättaren som skrivit musik, vilken låter sig spelas och tolkas i praktiskt taget alla sammanhang utan att man behöver bemöda sig om att ge den någon speciell ellingtonstil. Det märkliga med Ellingtons rika och varierande produktion är nämligen att den, i vilket jazz-sammanhang den än spelas, ofta omisskännligt får Ellington-karakter – eller annorlunda uttryckt: melodierna har så mycket av sin upp-hovsmans prägel att de "åter Ellington", vare sig musikerna avser det eller ej. Jag understyrker att det är **jazzar-**

tister jag syftar på.

Knud Jörgensen, som gick bort 1992, levde som få med och i Ellingtons musik. Det var därför naturligt för både **Arne Domnérus** och **Ove Lind** när de – Arne 1979 och 1981 och Ove 1979 – spelade in var sin LP med Ellington-musik för PHONTASTIC, att välja Knud för pianostolen. Denna CD innehåller huvudparten av de två kapelmästarnas kärlekförklaring till Duke.

Arne Domnérus utformar sin Ellington inifrån, sensuellt och starkt emotionellt, och lever sig tillsammans med syskonsjäljen **Knud J.** påtagligt starkt in i mästarnas melodi- och klangvärld. Och medmusikanterna följer med.

Ove Lind, som inte bara var en brilljant klarinettist utan också arrangör och "naturnimprovisatör" gjorde arrangementen med lätt hand. I en del fall har han – delvis ganska omedvetet tror jag – fångat in påtagligt typiska ellington-klanger och -stämningar. I andra låter han melodierna tala för sig själva. Vad som främst gjorde att **Ove Linds** program faktiskt blev ganska ellingtonskt är, tror jag, den gruppökänsla som skapades av samvaron kring melodierna.

Vid båda tillfällena gällde att musi-

kanterna med en gång fann både den riktiga stämningen och varandra.

Grundorsak till det var nog **Knud Jörgensen**. Vid båda tillfällena var han både *primus* och *spiritus motor*.

Knud var en av de mest personliga, mångsidiga och skickliga jazzpianisterna i Sverige (fast han ju var dansk) och han borde ha fått höras mycket mer än som blev fallet. Han hade, som ovan sagts, en särskild känsla och lyhördhet för Duke's musik. En förmåga att fångा just det som vi upplever som Ellington, både i harmoni och klang och i rytmiska accenter. Vid de här inspelningarna visade Knud en förbluffande skicklighet att med sitt piano hålla samman alla de musikaliska trädarna. Kunde någonting med fördel läggas till i en stämma eller accentueras i rytmen, kompletterade han det osvikligt i rätt tid och med rätt fras, klang och accent.

När jag frågade Arne D om han var införstådd med att CD:n gavs ut under **Knud Jörgensens** namn svarade han entusiastiskt ja, och hade jag kunnat fråga Ove Lind – som också är djupt och starkt saknad – är jag säker på att han skulle ha reagerat på samma sätt.

Ander R Öhman

© PHONTASTIC 1994

© PHONTASTIC 1994

Made in Sweden

DUKE'S IDEAS

KNUD JØRGENSEN plays ELLINGTON with ARNE DOMNÉRUS,
BOSSE BROBERG, OVE LIND, NISSE SANDSTRÖM & Rhythm

1. Black Beauty (Ellington)	4.10	8. Johnny Come Lately (Strayhorn)	3.27
Belwin-Mills Nordiska AB		Tempo Music Inc/Westin & Co	
2. In A Mellotone (Ellington)	8.00	9. It Don't Mean A Thing (Ellington/Mills)	4.05
Big 3 Scandinavia		Gotham Music Inc./Belwin Mills AB	
3. Drop Me Off at Harlem (Ellington)	5.35	10. Caravan (Tizol/Ellington/Mills)	5.35
Belwin-Mills Nordiska AB		Lafleur & Son Ltd./Westin & Co	
4. Everything but You (Ellington)	7.20	11. Mood Indigo (Ellington/Bigard/Mills)	3.10
Tempo Music		Belwin Mills AB	
5. I Got It Bad (Ellington)	7.30	12. C Jam Blues (Ellington)	3.35
Big 3 Scandinavia		Robbins Music Corp./Big 3 Scand.	
6. The Brown Skin Gal (Ellington)	4.45		
Big 3 Scandinavia			
7. Solitude (Ellington/DeLange/Mills)	4.16	Total playing time: 60.33	
Lafleur & Son Ltd/Nord. Musikförl.			

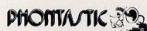
1 & 6: Domnérus as & Jørgensen p, recorded at Europafilms, Sundbyberg, Sweden, in June 1981;
2-5: add Arne Wilhelmsson b, Rune Carlsson dr. Rec. live in Grünewaldsalen in Stockholms
Konserthus, Feb. 1979.

7-12: Bosse Broberg tp, Nisse Sandström ts & as, Ove Lind cl & arr., K. Jørgensen p, Lasse Pettersson
b, Robert Edman dr. Rec. May 23-24, 1979 in Grünewaldsalen, Stockholms Konserthus.

Recording Engineer: Gert Palmcrantz

Art Work: Willy Yhr

Production & Liner Notes: Anders R. Öhman

© PHONTASTIC 1994 © PHONTASTIC 1994
MADE IN SWEDEN

PHONTCD 9312

DUKE'S IDEAS

KNUD JØRGENSEN plays ELLINGTON with
ARNE DOMNÉRUS (1-6) & BOSSE BROBERG, OVE LIND,
NISSE SANDSTRÖM (7-12) & Rhythm

1. Black Beauty (Ellington)	4.10
2. In A Mellotone (Ellington)	8.00
3. Drop Me Off at Harlem (Ellington)	7.20
4. Everything but You (Ellington)	7.20
5. I Got It Bad (Ellington)	7.30
6. The Brown Skin Gal (Ellington)	4.45
7. Solitude (Ellington/DeLange/Mills)	4.16
8. Johnny Come Lately (Strayhorn)	3.27
9. It Don't Mean A Thing (Ellington/Mills)	4.05
10. Caravan (Tizol/Ellington/Mills)	5.35
11. Mood Indigo (Ellington/Bigard/Mills)	3.10
12. C Jam Blues (Ellington)	3.35

Total playing time: 60.33

1 & 6 rec. at Europafilm, Sundbyberg, Sweden, in June 1981, 2-5 rec. live in Grünwaldsalen in
Stockholms Konserthus, Feb. 1979.

7-12 rec. May 23-24, 1979 in Grünwaldsalen, Stockholms Konserthus.

Engineering: Gert Palmcrantz. Art Work: Willy Yhr.

Production & Liner Notes: Anders R. Öhman

PHONTCD 9312

© PHONTASTIC 1994 © PHONTASTIC 1994

MADE IN SWEDEN

